

متن پرسش

سلام علیکم استاد: ۱. استاد با توجه به اینکه علم و عمل صالح سبب وسعت نفس می شود سوالم این است که علمی که بعد از مدتی انسان آنها را فراموش می کند چگونه تحلیل می شوند؟ آیا زمانی که انسان آنها را فرا می گیرد نفسش توسعه می یابد و زمانی که آن علم را فراموش می کند نفسش تضییق می شود؟ ۲. با توجه به وجودی بودن علم و تشکیکی بودن وجود آیا می توان گفت علوم از نظر شدت و ضعف با یکدیگر متفاوت هستند؟ مثلا علوم الهی و دینی از مرتبه شدیدتری نسبت به سایر علوم برخوردار هستند؟ به این معنا که مثلا اگر کسی یک ساعت علم توحید و فقه بیاموزد نفسش بیشتر توسعه می یابد تا اینکه یک ساعت مثلا علم شیمی بیاموزد؟ ۳. استاد جان اگر شخصی به کسب علم روی بیاورد با این هدف که توسعه وجودی پیدا کند تا بهتر بتواند خدا را که نهایت وجود است بیابد، آیا این هدف برای کسب علم خالصانه و قربت الی الله محسوب می شود؟ ممنونم.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: عنایت داشته باشید که علمی موجب شدیت نفس ناطقه می‌گردد که علوم معرفت‌بخش و علوم حقیقی باشد. ولی علوم اعتباری به خودی خود موجب شدیت نفس نمی‌گردد مگر آن‌که نیت و قصد انسان جهت کسب آن‌ها قربت الی الله باشد که ارزش خاص خود را دارد. علوم حقیقی اگر هم به یک معنا مفهوم و تصور آن از حیطه‌ی نفس و حافظه‌ی انسان خارج شود به جهت شدیت نفس و شخصیتی که برای انسان به وجود آورده است، همواره تأثیر خود را باقی می‌گذارد.
موفق باشید